

Mihin Kansainväliseen?

Marx ja Engels antoivat kuuluisan kommunistisen manifestinsa ulos 1848, eli noin 72 vuotta sitten. Siinä he tieteellisesti osoittivat kapitalismin, yhtenä yhteiskunnallisena kehitysasteena elävän vain aikansa; nousevan ja vapauttavan feodalismista kahlehtivan yhteiskuntajärjestelmän ihmiskuntaa sitovista ja kehitykselle haitallisista kahleista. Vaikka silloin olikin vasta kapitalismin nousukasi, niin näkivät nämä akadeemiset tiedemiehet myöskin kapitalismin kasvun ja kehityksen mukana kehittyvän myöskin ne epäkohdat, jotka tulevat tämän ensialussa sydämmellisesti tervetulleena vastaanotetun pelastajan ennenpitkää kukistamaan.

Nämä suuret yhteiskuntatieteilijät näkivät kapitalismin kukistumisen yhtäsuurella varmuudella kuin tähtitieteilijät voivat laskea avarudessa liikkuvien planeettojen liikkeit. Ollen varmoja kapitalismin kukistumisesta, valmistivat he siitä kommunistisen manifestinsa, sillä he myöskin näkivät, että kapitalismia tulee seuraamaan kommunistinen yhteiskuntajärjestelmä, seuraavana rappuna, ihmiskunnan yhteiskunta taloudellisessa järjestelmässä sarjassa.

Marx ja Engels oivalsivat, että kapitalismin kehitys synnyttää suunnattoman suuria teollisuusyhtymiä, trusteja ja kartelleja, jotka tulevat muodostamaan ei ainoastaan tuotannon johdossa päätekeijöiksi, mutta, että nämä omaisuudet täten keskittyvät harvojen upporikkaitten käsiin, samoin kuin ennen kapitalismia olivat omaisuudet keskittyneet feodali ruhtinaille, jättäen suunnattoman suuren osan ihmisiä omistamattomiksi, ja riippuvaksi näistä yksityisesti omistetuista tuotantolaitoksista. Heidän elämänsä ja toimeentulonsa hankinta tuli riippuvaksi siitä, josko näitä trustien omistamia tehtaita, kaivoksia, metsänhakkanksia, myllyjä y.m. työpaikkoja teollisuusruhtinaat näkivät tarpeellisiksi pitää käynnissä taikka ei.

Teollisuuslaitosten ollessa yksityisten omistajien käsissä, niitä ei pyritä käyttämään yleisön palvelusta varten, kuten niitä olisi käytettävä, niiden ollessa siltikin koko yhteiskuntaa

palvelevia tuotantovälineitä, mutta niiden omistajat pitävät niitä sensijaan käynnissä ja omistavat ne voiton kiskomis tarkoituksessa. He käyttävät niitä vain silloin, kun on tilaisuus tehdä hyviä voittoja. Työläinen saapi niistä taasen työtä vain siksi, etteivät kapitalistiset omistajat voi käyttää työpaikkojaan, niiden koneistoja, y.m. ilman työläistä, joka muodostaa koneen tärkeimmän osan — sen alkuunpanevan ja sen työskentelyä valvovan osan. Ja elleivät kapitalistit saa teettää työläisillä työtä ja pitää tuotantolaitoksiaan käynnissä, eivät he silloin saa voitojakaan.

Siis kapitalistit haluavat omistaa kaikki tuotantolaitokset, kun heidän annetaan niitä runnata vaan silloin kuin he haluavat ja näkevät sen itselleen edulliseksi. Mutta jos kapitalistikaan ei saa voittoja jostakin tuotantolaitoksesta, ei hän lainkaan halua sitä — runnata, enempää kuin omistaakaan. Tämän järjestelmän vallitessa hän tavallisesti ilmoittaa sen myytäväksi. Toisinsanoen hänelle tulee halu saada se lykättyä jonkun muun käsiin.

Kapitalistinen valtiokoneisto on taasen omistavan luokan taholta täydytty pystyttää ja kehittää sellaiseksi, että se tekee kaikkensa yksityisesti omistettujen tuotantolaitosten runnaamisen avustamiseksi siten, että niitä voitaisi runnata omistajille voittoa tuottavasti. Se koettaa hankkia markkinoita ylituotannolle. Ellei sen onnistu saada markkinoita rauhallisella diplomaattisella vehkeilyllään, lähtee se vallottamaan niitä sodilla ja muilla pakkokeinoilla ulkomailta. Kotoisessa elämässä se laatii suojelusta tulleja, ja muita lakeja, ehkäisemään muiden maiden tavaroiden pääsemästä omaan maahansa, kilpailemaan kotoisten tuotteiden kanssa. Se samalla auttaa kapitalisteja, ja saamaan luotto pankki asetusten laatimisella, auttaa teollisuusparoneja ja pankkilaitoksia pitentämään luottoaikoja. Hankkii raaka-aineita, y.m.

Mutta mikä tärkeintä meille työläisille tietää, se tekee kaikkensa alistaakseen työläisjoukot niiden olosuhteiden alaisiksi, mitä teollisuusparoonit suvaitsevat meille kulloinkin asettaa — elämistasoksi.

Juurit tässä työläisten alistamisessa ja kurissa pitämisessä onkin kapitalistisen valtioviisauden diplomaattia, ja valtiorakenteen tärkeiden perusta. Kaikki valtiomuodot ovat määrättyille luokka eduille perustuvia, ja siksi valtio voikin olla korkeintaan kahtalainen. Se voi olla kapitalistinen, jonka tehtävänä ovat edellämainitut velvollisuudet teollisuusparoo-neja, ja yleensä koko omistavaa luokkaa kohtaan; taikka on se työväen valtio, sellainen kuten näemme Venäjällä, jossa valtiokoneisto suorittaa aivan päinvastaista palvelusta, palvelleen yksinomaan työväenluokkaa, ja johtaen taistelua koko maailman kapitalistisia valtioita vastaan.

Vaikkakin kokoonpanoltaan viime mainittu valtio eroaa suuresti kapitalistisista valtiorakenteista, niin on se siltikin valtio. Siltä valtiolta vaan puuttuu kapitalistisille valtioille ominaista "kansanvallan kamouflaagia", mikä on kapitalistisissa valtiorakenteissa tarkoitettu verhoamaan sen luokka luonnetta. Kapitalistisen valtion, ollessaan todellisesti vähemmistön valtio, täytyy pyrkiä peittämään todellista luokkaväriään, teeskennellen edustavansa koko kansaa, jota vastoin työväen valtio voi tulla esiin todellisessa karvassaan, ilmoittaen edustavansa yksinomaan työtätekevää luokkaa, joka on kansakunnan suuri suunnaton enemmistö, ja samalla taistelevansa kapitalistiluokkaa vastaan aivan avoimesti, pelkäämättä joutuvansa kukistetuksi, sillä eihän pikku vähemmistö kapitalisteja pysty kukistamaan tämänluontoista valtiota vastoin suuren kansan enemmistön jyrkkää luokkaetua, jossa löytyy sen tahto aineellistettuna.

Marx ja Engels käsittivät nämä kaksi seikkaa, kapitalistisen kansantalouden kehityksen yksityisiksi monopoleiksi, ja kapitalistisen valtion syntyminen ja voimistuminen tätä monopoolia tukevaksi laitokseksi; ja toiselta puolen toisen luokan (työläisten) muuttamisen palkkaorjiksi näille suunnattomille monopoleille ja teollisuus ruhtinaille, josta seurauksena tulee olemaan luokkataisteluiden loppumatomat sarjat, kunnes työläiset järjestyvät luokkana, lopettamaan tällaisen yhteiskunnallisten vastakohtien synnyttämän kamppailun, ottamalla tuotantolaitokset ja raaka-aineet pois kapitalistiluokalta, ja ryhtyvät itse johtamaan teollisuuksia ja tuottamaan tuotteita kommunistisesti.

Niinpä he antoivatkin julistuksensa: "kaikki maailman työläiset liittykää yhteen, teillä ei ole muuta menetettävää kuin kahleenne ja koko maailma voitettavana!"

Tästä on jo vierähtänyt kokonaista 72 vuotta. Kapitalismin kehitys on tällä aikaa nousut siihen huippukohtaansa, jonka nämä tiedemiehet jo silloin oivalsivat. Ratkaisun hetki lähenee meitä hetki hetkeltä, mutta vielä eivätkä työläiset ole jaksaneet oivaltaa täydellisesti tätä kehoitusta. Työläisen tylystyntynyt rajatus ei voi vielääkään, keskellä kaikkea tätä todellisuutta nähdä näitä suhteita niin selvästi, kuin nämä aikansa suurimmat tiedemiehet, tieteen terävällä silmällään pystyivät jo silloin havaitsemaan.

Myöskin sotkevat tämän ymmärtämistä nykyisin niin monet työväen riveihin kulkeutuneet yhteiskunta puoskarit. Melkein jokaisella ovat kannustimena omat ryhmä pyrkimyksensä, joten he joutuvat sotkemaan järjestäytymis kysymystä ja järjestöjen oikeata tuntemista, mustaamalla toisia työväen järjestöjä, ja ylistelemällä ja kehuskelemalla omiansa.

I.W.W. Liitto pyrkii hylkimään toisten työväenjärjestöjen mustaamisen. Se viime konventsioidissaan teki lehtiensä toimittajiin nähden sellaisen päätöksen, ettei kellään toimittajalla ole oikeutta mustailla toisia työväenjärjestöjä. Rehellistä ja puhdasta arvostelua se ei tietenkään voinut mennä kieltämään. Tämä onkin kannustimena, että kaikki industrialistista unionismia kannattavat työläiset löytävätkin yhtymä kohtansa meidän järjestötämme. Sillä järjestömme ei aseta mitään rajoituksia eikä vaatimuksia poliittisiin katsomuksiin nähden kenellekään jäsenellensä. Se ei kehoita eikä kiellä toimimasta poliittisesti. Niinpä onkin suuri joukko järjestössämme erinäisillä poliittisilla ja samoin poliittisvastaisilla käsityksillä varustettuja työläisiä. Yhdessä asiassa he kaikki ovat kumminkin yksimielisiä, ja se on, että industrialistisia unioita tarvitaan, ja niitä on kehitettävä työväenluokan tulevien taisteluiden varalta. Sillä nämä taloudelliset järjestöt ovat yhtä tärkeitä, vieämään yhteiskunnallisten kysymysten ratkaisun oikealle uralleen, kuten pienoiset, mutta voimuurta linjalaiivaa avoimelle merelle, sekä kuljettamaan sen jälkeen tyyneen laiturinsa.

Me emme ainoastaan tarvitse kansallisia, o-massa maassa käytettäviä taisteluita varten

voimakkaita teollisuus unioita, mutta ne on kehitettävä kansainvälisiksi. Yhdeksi suureksi koko maailmaa käsittäväksi kansainväliseksi teollisuus rintamaksi. Jossa toimitaan kansainvälisesti ja yhtenäisesti, samoja päämääriä silmällä pitämällä.

Kolmanteen Internationaleen Presidentti, toveri Zinovief, vetoomuksessaan järjestöme jäsenistölle painostaa myöskin tätä samais- ta ajatusta- sekä siihen pyrkivät Englannin vallankumoukselliset uniot, Saksan uudet uniot, Italian, Ranskan, Mexikon, Argentiinan, Kanadan, y.m. edistysmieliset taloudelliset järjestöt. Tällaista taloudellista kansainvälistä järjestöä tarvitsisi työväestö mielestämme kaikkein kipeimmin, kuin mitään muuta yhtymää. Sillä sellaisella jättiläisyhtymällä olisi koko maailman ohjat käsissään. Sen koti- maaksi olisi Venäjä kaikkein sopivin, sillä Venäjän vallankumous takaisi sille pysyvän ja rajoituksista vapaan toimintakodin.

Samoin olisi tällaisella kansainvälisellä voimaa kannustaa taantumuksellisimpiakin työväen unioita ryhtymään yhteistoimintaan, edistysmielisempien työläisten kanssa, nykyisten tuotannollisten epäsuhteiden korjaamiseksi. Se voisi tehdä lakot kansainvälisiksi, auttaa aineellisesti sekä henkisesti taistelujen tukemisessa. Asettaa sellaiset maat työläisten kansainvälisen poikootin alaiseksi, missä työläisiä kidutettaisi, kuten nykyisin, valtiollisten tai yhteiskunnallisten mielipiteitten takia. Se voisi tehdä loukkauksen yhtä ryhmää, taikka yksilöä vastaan, loukkaukseksi kaikkia vastaan, kautta maailmamme.

Epäilemättä taloudellisella kansainvälisellä olisi paljon enemmän voimaa ja merkitystä, kuin poliittisella kansainvälisellä, joka parlamentin kautta yrittää mahdollisesti joissakin maissa saada äänensä kuuluville.

Taasen sellaisia maita varten, missä teollisuuden kehitys on vielä alhaisemmalla asteella, ja palkkatyöläisten lukumäärä pienempi, mahdollisesti olisi poliittinen kansainvälinenkin (Internationaalen poliittinen osa), tarpeellinen parlamentaarista, y.m. poliittista suuraa toimintaa varten, joten sitä emme lähde millään muodoin vastustamaan I.W.W. Liittona. Mutta painostakaamme vaan jäsenistö- lemme sitä seikkaa terävämmin, että meidän täällä Amerikassa ei sovi asettaa poliittista kansainvälistä etutilalle, sillä se edellyttäisi,

että meidän olisi Kolmannen Internationaalen periaatetta noudattaen, ja siihen yhtyessämme asetettava poliittinen toiminta etutilalle järjestössämme. Liitettävä periaate julistukseemme undestaan se sieltä karsittu poliittinen pykälä, alettava kenties keräämään vaalitaistelu kassoja, ja taloudellisena järjestönä I. W. W. Liiton menestys olisi tulevaisuudessa ehken tuomittu kuolemaan, sillä silloin tulisi matkaan kaikenlaisia politiikkuksia, joille on ominaista jättää unionistinen toiminta sivuun, tai tehdä siitä vaan pelkkä uskonkappale, ja keskittää kaiken energiansa valtiolliselle alalle. Eikä ole epäilystäkään, etteikö politiikukset saisi myöskin ajatukselleen kannattajia, sillä yleensä poliittisen toiminnan tunnustaminen vaatii vain enemmän uskomista, ja paljon vähemmän käytännöllistä järjestön rakentavaa toimintaa, mikä on teollisuusunionismille ominaista. I. W.W. teollisuusunionismia ajaessaan ja kehittämään pyrkiessään on vallan hyvin päässyt tämän seikan käsittämään, sillä jos kannatat tarmokkaasti teollisuusunionia, ei silloin riitä se, että on ottanut kortin taskuunsa, vaan toiminta edellyttää navakkata järjestön eteen lentolehtisiä, stikkereitä, agiteerattava työmailla, toimittava delikkeittinä, ottamassa uusia jäseniä järjestöön, kolehteerattava vanhojen jäsenmaksuja, ja käytävä säännöllisesti unionsa kokouksissa, seuraamassa järjestönsä menoa. Täytyy pyrkiä saamaan yhteistoimintaa työmailla, toimittava työmaa komiteoissa, y.m. y.m. johon työläiset eivät ole niin kovin halukkaita ja innostuneita, ja josta useinkin koituu persoonallisia ikävyyksiä, kuten vangitsemiset ja pieksämiset hurttien ja komppanioiden puolelta. Siis industrialistisen unionismin kannattaminen edellyttää paljon väsymätöntä työskentelyä ja pelotointa toimintaa, jotavastoin politiikan kannattaminen rajoittuu siihen, että otat jäsenkortin, käyt äänestämässä korkeintaan kerran vuodessa, ja uskot kuten uskovaiset "messiaan" tuloon. Tällainen on yleensä keltaisen sosialismin kanssa. Sitten löytyy toinen ryhmä poliittisella toiminnalla ratsastavia työläisiä, jotka eivät edes vaadi näinkään paljon toimintaa työläisiltä, ainakaan tällä kertaa. He uskovat, että toimintaa vain tarvitaan kerran, s.o. sitten kun joudumme barrikaadeille. Kunhan vaan työläiset tietävät, mille puolen silloin osaa asettautua tässä "viimeisessä taistelussa. Ei tosin kaikki hekään

jätä toimintaa tämän varaan, vaan vaativat tarmokasta toimintaa jo nykyhetkelläkin, jotenkin samantapaista valistustyön tekoa ja työmaa toimintaa kuin meidänkin järjestöme, mutta tarkoitan heidän vanavedessään kulkevia työläisvetelyksiä, jotka eivät ole halukkaat panemaan kortta ristiin vielä nyt, mutta aikovat joskus kylläkin toimivansa. Tällaiset ainekset ovat tuomittavia. He ovat kaikkein haitallisimpia kaikenlaisten työväenjärjestöjen toiminnalle. Heille ei saisi antaa sijaa ja tunnustusta missään järjestössä, mihin he tahoneekin siirtyä toimeentuloaan jatkamaan. He ovat pahempia työväenluokan vihollisia kuin suorat vastustajat voivat koskaan olla. Sillä heidän uneksimansa tilaisuus ei tule ikinä saapumaan työläisille, "missä sitten voitaisi yhdellä rytkäyksellä" ratkaista koko yhteiskunnallinen probleemi tyydyttävästi. Siihen päinvastoin tarvitaan ennakolta käypää rakentavaa työtä, samoin kuin porvariston täytyy valmistaa mielipidettä ennakolta, voidakseen sitten julistaa sodan.

Ja vaikkapa sattuisikin, että joku erikoinen yhteiskuntatilanne tarjoaisi työväestölle mahdollisuuden kaapata teollisuuslaitokset ja kaikki tuotantovälineet haltuunsa, niin ei silloinkaan vielä olisi kysymys saanut lopullista ratkaisuaan, sillä ratkaisu on vasta tapahtunut silloin, kun työväestö voipi tietoisesti ja pysyvästi lähteä jatkamaan tuotantoa uudessa yhteiskunnassa. Jos olettaisimme, että tänäpäivänä annettaisi meille vaikkapa suosista koko maailman tuotantolaitokset haltuumme, niin emme olisi vielä järjestymättömyytemme, taikka heikosti järjestyneinä kykenevät saamaan tuotantolaitoksia käyntiin, puhumattakaan, että pystyisimme tuottamaan tehokkaammin kuin nykyisin kapitalistiluokka, jolla ovat myötätuntoiset expertit apunaan.

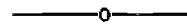
Miksi siis emme jo nyt pyrkisi järjestymään, kun siihen on vielä vapaa tilaisuuskin? Kenties piakkoin ei tässä maassa olekaan siihen enään avointa tilaisuutta, mikäli voimme kapitalistiluokan pyrkimyksistä tehdä ennakkopäätöksiä. Pyrkikäämme siis kaikilla keinoin valmistautumaan yhteiskunnallista huomenta vastaanottamaan.

Miten meidän tulee valmistautua?

Meidän on pyrittävä kulkemaan alussa mainittujen Marxin ja Engelsin antamassa kommunistisessa manifestissa julistettua suuntaa. Meidän tulee yhteenliittyä, se on järjestystä, ei ainoastaan kunkin omassa maassamme, vaan kautta maailman. Koko maailma kuuluu meille, ja meidän on järjestäydyttävä sitä valloittamaan.

I.W.W. Liiton toimeenpaneva komitea ei osannut ryhtyä tekemään päätöstä Kolmannen Internationalen järjestöllemme tekemään vetoumukseen nähden, sillä siihen vastaaminen on vakava ja suuri kysymys. Mutta se jätti asian ratkaisun jäsenistöme yleisäänestykselle, ja kansanvaltaisella tavalla päätettäväksi. Äänestyslistoja on lähetetty ehken kaikille osastoille ja delikeiteille riittävästi, mutta elleivät ne olisi jostain syystä saapuneet perille, voitte niitä pikaisesti sieltä pyytää lisää. Äänestys on avoinna marraskuun loppuun asti, että varmasti kaikilla metsissäkin olevilla jäsenillämme tulee olemaan tilaisuus merkata tässä asiassa kantansa. Epäilemättä tähän tulevat työläistoverimme ottamaan osaa lukuisasti. Se ainakin on kaikkien velvollisuus. Listalla on valittavana kolme ehtoa, yhtyäkö suorastaan Kolmanteen Internationaaleen, vaiko sen taloudelliseen osaan, taikka olla kokonaan yhtymättä kumpaiseenkaan. (eikö tämä ole väärin suomennettu, mitä äänestys ehtoihin tulee?)

Olkoon siis sotahuutomme: "kaikki maailman työläiset liittykää yhteen" ja "me myös"!

— Sillä aikaa kun sihteeri Colby kirjoitteli valkeasta talosta hyökkäyskirjettään bolshevikejä vastaan, missä hän nimittää heitä Venäjän kansaa kiduttaviksi tyranneiksi, Santo Domingon asukkaat yrittivät saada kaikissa Pohjois ja Etelä Amerikan sanomalehdissä julkaistuksi pyyntöään Woodrow Wilsonille, Amerikan laittoman militaristisen ja verisen hallituksen lopettamiseksi, tai vaikkapa lieventämiseksi heidän saarellaan.

LEVITTÄKÄÄ JULKAISUAMME!